



VĚJÍŘ S KOSATCI

Sano Ičiró stojí
před nejnebezpečnějším
případem své kariéry.
Kdo se pokusil
zavraždit šóguna?

L
A
U
R
A

J
O
H

R
O
W
L
A
N
D
O
V
Á

VĚJÍŘ
S KOSATCI



VĚJÍŘ
S KOSATCI

Laura Joh Rowlandová

Přeložil Viktor Faktor

Tato kniha je fikce. Některé postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorčiny fantazie. Případná podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

THE IRIS FAN

Text Copyright © 2014 by Laura Joh Rowland

Translation © Viktor Faktor, 2016

Czech edition © Metafora, 2016

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-694-1 (pdf)



Historická poznámka

Šógun Tokugawa Cunajoši zemřel v únoru 1709. Podle některých zdrojů ho bodla manželka, která chtěla zabránit tomu, aby po něm syn komořího Janagisawy zdědil vládu. Podle jiných zdrojů to byla pouhá fáma. Oficiální příčinou smrti byly spalničky. Novým šógunem pak byl jeho synovec Ienobu. Ten zemřel v roce 1712 a po něm se šógunem stal jeho pětiletý syn, který žil do roku 1716. Poté nastoupil šógun Tokugawa Jošimune, který vládl Japonsku dvacet devět let. Zapsal se do historie jako velký a osvícený reformátor. Janagisawa Jošijasu zemřel v roce 1714 ve věku padesáti šesti let. Dovolila jsem si však uměleckou volnost a posunula jsem jeho smrt o pět let dozadu.



EDO

OBDOBÍ HOEI,

ŠESTÝ ROK,

PRVNÍ MĚSÍC

(Tokio, únor 1709)



Prolog

Pomalý, syčivý dech jako by rozpínal a zase smršťoval vzduch v místnosti temné jako dno krypty. Okenicemi otrásal vítr. Na střechu bubnoval déšť se sněhem. V chodbě před místností zaskřípala podlaha pod kradnými kroky. Míhotavá žlutá záře olejové lampy pronikala stěnou z latí a papíru do pokoje. Kroky se zastavily a dveře se odsunuly tak tiše jako zašeptání. Ruka zahalená rukávem černého kimona držela lampu a pak překročila práh jakási postava. Plamen osvětlil spací matraci se zlatou pokrývkou z brokátu a saténu, pod níž spali dva lidé.

Příkrývka se zvedala a klesala s jejich dechem. Černě oblečená postava se zastavila na prahu, pak po špičkách jen v ponožkách vešla do ložnice. Lem jejího hedvábného kimona klouzal po tatami na podlaze. Její dech byl mělký, přerývaný strachem. Zastavila se u lůžka, přidržela světlo nad oběma spáči, jejichž jemné, rytmické oddechování pokračovalo. Poklekla a postavila lampu na noční stolek vedle lůžka, aniž by vydala jediný zvuk. V mdlém světle lampy ruka opatrně stáhla ze spáčů příkrývku.

Pod ní ležel na břiše muž s hlavou odvrácenou od vetřelce. Na hlavě měl bílou noční čepičku, ale jinak byl nahý. Nezvaný

Laura Joh Rowlandová

host pozoroval jeho hubená záda, vyčnívající žebra a páteř, vychrtlé údy. Na zpoceně nažloutlé kůži byly vidět rudé skvrny. Stále spal, neprobouzel se.

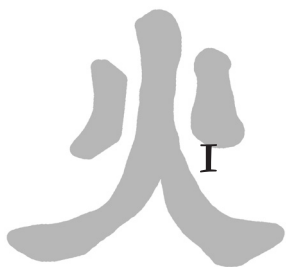
Vetřelec dosedl na paty. Jeho trhavý dech se zrychlil, když hmátl za šerpu a vytasil dlouhou tenkou věc s ostrými lesklými kovovými hroty. Pohlédl přes rameno ke dveřím.

Na chodbě vládly ticho a klid.

Na střechu dopadal déšť se sněhem jako spršky šípů.

Zasténal vítr.

Noční host vydal hluboký, trhavý vzdech, zdvihl zbraň nad spícího muže – a bodl.



„To je ošklivý večer na cestu do zábavní čtvrti,“ prohodil detektiv Marume.

„Bude to dobrý večer, když se budeme držet první stopy, kterou jsme při vyšetřování tohoto případu po více než čtyřech letech objevili,“ odpověděl Sano.

Jeli na koních po Japonské hrázi, dlouhé vyvýšené cestě nad rýžovými poli severovýchodně od Eda. Na zádech se jim pohupovaly kovové lucerny připevněné na tyčích. V tomto zimním večeru hned po Novém roce měli silnici do Jošiwary jen pro sebe. Pláště měli promočené šlehajícím deštěm se sněhem, který je bodal do tváří. Kovové přilby pokrývala ledová krusta. Studený víchř pronikal tlustou podšívku Sanova pláště i přes vyztuženou tuniku a kimono. Pak plískanice přešla ve sněžení a závoj bílých krystalů jim znemožňoval vidět dál než na pár kroků.

„Jak se vám vůbec podařilo dosáhnout přidělení na patrolu hráze?“ zajímal se Marume.

„Nemusel jsem o to vůbec usilovat. Víte přece, že kapitán s oblibou přiděluje ty nejhorší úkoly zneuctěnému bývalému ko-

mořímu a někdejšímu druhému nejvyššímu muži po šógunovi.“
V suchém Sanově tónu zazněla hořkost.

V posledních čtyřech letech byl degradován čtyřikrát, z úřadu komořího až na strážného městské hlídky, nejnižší hodnost v tokugawském režimu. Jeho sedmnáctiletý syn Masahiro teď rovněž sloužil jako obyčejný strážný bez vyhlídek na povýšení a jejich rodina byla ze své rezidence na edském hradě vyhnána. Pro Sana to představovalo strašlivé ponížení, ale měl štěstí, že směl zastávat vůbec nějaké postavení. Přes čtyři roky tajně pátral po řešení jistého zločinu, aby si tak alespoň uchoval čest, když už se díky za to nedočkal.

Marume se zasmál. „Poskytl nám službu, aniž by o tom věděl.“ Tomuhle mohutnému samurajovi humor nescházel, at' se dělo cokoli. „Jak jste vlastně zjistil, že naši noví podezřelí budou dnes v Jošiware?“

„Od jednoho informátora.“ Sano totiž podplatil sluhu pána Tokugawy Ienobua, šógunova synovce a určeného nástupce a dědice.

Před nimi se za rýžovými poli zvedala Jošiwara, město ve městě, jediné místo v Edu, kde se směla legálně provozovat prostituce. Světla ve vysokých hradbách způsobila, že padající sníh nad obehnanou čtvrtí vypadal jako zářivá aura. Sano s Marumem přešli po můstku k bráně, kde byla strážnice se dvěma hlídači. Vodní příkop, brána i strážce měly zabránit výtržníkům ve vstupu do zábavní čtvrti a nešťastným kurtizánám v útěku. Strážní otevřeli bránu a Sano s Marumem vjeli dovnitř.

Nakanočó, dlouhá hlavní ulice, která se táhla mezi řadami nevěstinců, byla téměř prázdná. Potáčelo se tam jen několik opilců. Sníh mrzl na střešních taškách domů lásky a mezi červenými lucernami zavěšenými na okrajích střech visely rampouchy. Zamřížovaná okna, v nichž se obvykle předváděly kurtizány, chránily nyní před sněhovou bouří okenice. K Sanovi slabě doléhala hudba: šamizen, flétny a bubínky.

„Zákazníci zůstali v té zimě doma,“ podotkl Marume.

„Nebo taky kvůli spalničkám.“

Epidemie řádila po celé zemi od podzimu. Do Japonska pro-

VĚJÍŘ S KOSATCI

nikla s čínskými mnichy, kteří navštívili Nagasaki, jediné místo, kam směli cizinci vstoupit. V Nagasaki pak zemřelo deset tisíc lidí. V Edu se jich nakazily stovky. Nákaza bývala často, i když nikoli ve všech případech, smrtelná. Tady v Jošiware, stejně jako ve městě, hořely přede dveřmi vonné látky, aby zahnal zlé duchy téhle choroby. Všichni se děsili, že onemocní.

„Když už se zmiňujete o spalničkách, jak je šógunovi?“ nadhodil Marume. Šóguna sklátila tahle pohroma na lože těsně před Novým rokem.

„Slyšel jsem, že se zotavuje, ale sám jsem to neviděl,“ odpověděl Sano. Před čtyřmi lety dostal zákaz vstupu ke dvoru. Jako trest za to, že neuposlechl šógunova příkazu ukončit právě toto vyšetřování. Pokračoval v něm pro dobro režimu, ale k újmě své vlastní kariéry a domácího míru.

S Reiko kvůli tomu mívali ostré hádky. „Dlouhé hodiny hlídání jsou požehnáním pro muže, který nechce být doma.“

„Takže to vypadá, že šógun neumře,“ prohlásil Marume s úlevou.

„Nezemře, ale je hodně zesláblý. Vždycky měl křehké zdraví a je mu už třišedesát. Dříve nebo později se vlády ujme pán Ienobu.“

Právě proto byla tato nová stopa tak důležitá.

Sano s Marumem stočili koně do jedné z úzkých uliček vedoucích z Nakanočo a zastavili před malým nevěstincem. Když nahlédli dovnitř okenicemi, pootevřenými kvůli tomu, aby měl kudy unikat dým z ohřívadel na dřevěné uhlí a tabákový kouř z dýmek, uvítal je smích. V jasně osvětlené místnosti seděla skupina lidí. Mladé ženy, ve svých veselých kimonech pestrobarevně jako motýli, silně nalíčené a s vlasy plnými ozdob, flirtovaly se čtyřmi samuraji a pilně jim dolévaly saké.

„Kdo je kdo?“ chtěl vědět Marume.

„Ten starší muž v čele stolu je Manabe Akira, hlavní dvořan pána Ienobua.“

Manabe, kterému nechybělo mnoho do šedesátky, měl šedivý copánek a právě tak šedivý oděv. Vyholenou korunku na hlavě měl opálenou stejně jako tvář, leskla se mu jako železná válečná

maska k nácvičku bojových umění na slunci. Svého času patřil k nejlepším šermířům. Když si ho jedna kurtizána začala dobírat, odpovídal jen bručením.

„Vskutku společenský člověk,“ komentoval to Marume.

„Ti dva, co jsou k nám otočení zády, se jmenují Secubara Ihei a Ono Džozan,“ pokračoval Sano. Oba byli velcí a svalnatí v módních kimonech s křiklavými vzory a copánky měli kluzké od oleje. Zvedli v přípitku kalíšky. „Jsou to Manabeho pobočníci.“

„Ten naproti nim musel být v době vraždy ještě dítě.“

„Kuzawa Daimon. Devatenáct let. Je to strážce.“

Kuzawa byl stejně vysoký a statný jako Manabeho pobočníci a také stejně oblečený, ale jeho obličej i tělo měly přece jen poněkud měkčí mladistvý vzhled. Kurtizána mu vyprávěla něco žertovného a přitom jej hladila po masité paži. Hlasitě se rozesmál.

„Proč si myslíte, že tohle jsou muži, kteří zabili šógunova syna?“

„Jošisato nebyl šógunův syn,“ připomněl Sano.

„Já vím, ale je snadnější mu říkat ‚šógunův syn‘ než ‚kukaččí mládě, které komoří Janagisawa šógunovi podstrčil.‘“

Před šesti lety totiž Janagisawa skutečně nastrčil svého syna Jošisata do dědické linie diktátorství drzou lží, že Jošisato je šógunovým tajným, dlouho ztraceným synem, zatímco on sám jen Jošisatovým adoptivním otcem. Sano se pokusil odhalit a dokázat skutečný stav věcí, ale neuspěl. Šógun Janagisawovi věřil, stejně jako nejvyšší představitelé vlády a *daimjóové*, feudální páni, kteří vládli provinciím. Šógun pak jmenoval Jošisata svým nástupcem, což znamenalo, že Janagisawa by se pak fakticky ujal vlády nad Japonskem místo něho a získal absolutní moc. Jenže za dva roky poté Jošisato zahynul při požáru úmyslně založeném v jeho domě.

Sano odpověděl na Marumeho dotaz: „Jošisatova smrt vyčistila cestu pánu Ienobuovi, aby se stal nástupcem po šógunovi, a víme, že za ten zločin zhářství nese odpovědnost právě Ienobu.“

„Žena, která ten požár založila, vypověděla, že ji k tomu

VĚJÍŘ S KOSATCI

navedl, ale hned po přiznání zemřela,“ připomínal si Marume okolnosti zločinu a pozoroval, jak Manabe tam uvnitř bafá z dýmky. „Myslíte si, že tady ten pánu Ienobuovi s přípravou vraždy pomáhal?“

„Přesně tak. Můj informátor tvrdí, že krátce předtím, než v Jošisatově domě začalo hořet, Manabe a další tři muži odešli z Ienobuova sídla a vrátili se teprve následující den. Jsou to jediní lidé z jeho okolí, kteří nemají alibi.“

„Jakou v tom ale hráli roli přímo on?“

„To se právě chystáme zjistit. Pak budeme mít důkaz, že Ienobu je vinen nejméně jednou vraždou.“

Sano už věděl, že Ienobu má na svědomí také vraždu šogunovy dcery. Ten, kdo se na jeho příkaz zločinu dopustil a promluvil o Ienobuově spoluúčasti, byl však naneštěstí už také po smrti. Sano toužil po důkazu stejně zoufale jako hladovějící po jídle. Nebyla to jen povinnost, co ho nutilo předvést Ienobua před spravedlnost, a zabránit tak tomuhle vrahovi, aby se stal příštím šogunem. Bylo tu ještě něco jiného. Sano měl Jošisata rád, přestože ten hoch byl Janagisawovým synem a Janagisawa Sanovým odvěkým nepřítelem. Chtěl proto pomstít Jošisatovu smrt, a navíc měl ještě další, osobnější důvod, proč si přál Ienobuův pád. To Ienobu se postaral o Sanovu ponižující degradaci. Pomstil se mu tak za to, že Sano šogunovi sdělil, že Jošisatovým vrahem je právě Ienobu. Šogun se zdráhal uvěřit, že jeho synovec a následník zavraždil mladého muže, o němž byl pevně přesvědčený, že je jeho synem. Přesto Sana ode dvora nevykázal a nezbavil úřadu. Pán Ienobu však neustával v hledání nových a nových způsobů, jak Sanovi znepríjemnit život.

Manabe hovořil se svými podřízenými drsným, rázným hlasem. Všichni čtyři muži vyprázdnili své pohárky se saké a zamířili ke dveřím. Sano s Marumem zavedli koně do uličky a pozorovali čtveřici vycházející z nevěstince. Pak projeli bránou za nimi. Za příkopem si muži vyzvedli v jedné nájemní stáji koně a připevnili si na záda tyče s lucernami. Sana a Marumeho, kteří je následovali podél příkopu, si nevšíмали. Hlídkující vojáci byli všudypřítomní, a tudíž neviditelní. Všechno, co Sano z téhle sku-

pinky viděl, byla světla jejich lamp pohupující se jako hvězdy ve tmě. Již dovršil padesátku a jeho noční vidění už za moc nestálo.

Záře v dálce naznačovala, že se blíží k Edu. Sano i Marume pobídlí koně do klusu. „Stůjte!“ vykřikl Sano, když čtveřici mužů dostihli.

Všichni čtyři se ohlédlí přes rameno. Jejich lucerny překlenuvaly svými paprsky silnici. Otočili koně a s ostražitými pohledy očí přivřených před sněhovými vločkami hmátli po mečích. V Manabeho lesknoucí se tvrdé tváři se mihlo poznání.

„Sano-*sane*,“ zachraptěl nesouhlasně. „Co chcete?“

Sano měl konečně příležitost vyřešit Jošisatovu vraždu a porazit pána Ienobua. Vzrušení se v něm ale mísilo s obavami. Toto byla jeho jediná šance, avšak současně ohromné riziko. „Promluvit si s vámi čtyřmi.“ Marume, stojící vedle něho, položil ruku na jílec meče.

„Máte nařízeno nechat nás a všechny ostatní dvořany pána Ienobua na pokoji,“ zavrčel Secubara. Se svými silnými čelistmi, výrazným nosem a ostrými lícními kostmi byl přehnanou karikaturou mužnosti.

„Jsou to příkazy pána Ienobua a vy to víte.“ Onovy hrbolaté rysy Sanovi připomínaly hořký meloun.

A přestože se mu mocně rozbušilo srdce, odpověděl jim s klidem. „Až uslyšíte, co vám povím, budete rádi, že jsem ten příkaz porušil.“ Pohlédl na Kuzawu. Mladý samuraj vypadal neklidně a rozčileně. Ještě se nenaučil skrývat emoce.

„Až se pán Ienobu dozví, že jste ho neposlechl, připraví vás o hlavu.“ Manabe trhl bradou směrem ke svým mužům. Všichni začali obracet koně.

„Odešli jste z Ienobuova sídla,“ vyhrkl Sano rychle, „krátce předtím, než v rezidenci následníka vypukl požár. Není to zajímavá náhoda?“

Všichni čtyři mlčeli. Sano se zaměřil na Kuzawu, který měl oči vytřeštěné strachem. Když to Sano uviděl, pochopil, že má pravdu, a pocítil nával radosti.

„Šli jsme k řece na noční rybolov,“ zavrčel rozzlobeně Manabe.

VĚJÍŘ S KOSATCI

„Chytili jste nějakou velkou rybu?“ prohodil pohrdavě Marume.

„Můžeme si to navzájem dosvědčit,“ ozval se Ono.

„Tím chcete říct, že nikdo jiný vám to dosvědčit nemůže,“ upřesnil Sano. „Nebyli jste na rybách. Jste namočení až po krk v Jošisatově vraždě.“

Manabe vydal znechucený zvuk. Secubara a Ono vrtěli hlavami v hraném soucitu s někým tak hloupým, jako je Sano. Detektiv Marume se zasmál a ukázal na Kuzawu, který vypadal tak vyděšeně, že si z toho málem pustil do kalhot. „K přiznání viny stačí pohled na vašeho mladého kamaráda.“

Kuzawa sklopil hlavu. „Nic nám nemůžete dokázat,“ utrl se na Sana Manabe.

„To se velmi mýlíte,“ zalhal Sano. „Mám důkaz.“

„Jaký důkaz?“ odfrkl Ono pohrdavě.

„První, kdo se o něm dozví, bude šógun.“

„Nemáte možnost mu cokoli sdělit.“ Pohrdavý tón však Secubarovy obavy tak docela nezamaskoval. „Máte zakázaný přístup ke dvoru.“

„Postarám se, aby to, co vím, vykřikoval každý prodavač novin v Edu,“ oznámil mu Sano. „Brzy o tom začnou vykládat i všichni samurajové na hradě. A nakonec se k šógunovi dostanu. Dozví se, že jste stejně vinni jako ta žena, která požár založila.“

„A pak dá srazit hlavy vám,“ doplnil Marume.

Kuzawa naprázdno polkl. Secubara s Onem na něho zlostně pohlédli, ale i oni už vypadali vystrašeně. Manabe sevřel pevněji meč v dlani.

„Jestli pomýšlíte na to, že nás teď zabijete, tak na to zase hned zapomeňte,“ prohlásil Sano. „Vědí to i jiní lidé. Pokud se nám něco stane, dostane se důkaz na veřejnost. Budete souzeni za zradu.“

A trestem za zradu byla smrt. Tři níže postavení samurajové hleděli nervózně na Manabeho. Ten se mračil. Sano pobídl koně a popojel k nim. „Ale neudělám to, když se přiznáte, že jste se na Jošisatově vraždě podíleli na příkaz pána Ienobua.“

Čtyři muži v šoku zírali, když si uvědomili, co je Sanovým

cílem. Detektiv Marume jim to vysvětlil po lopatě: „Nejde po vašich tlustých zadcích, ale po hubené zadnici pána Ienobua.“

„Dejte mi pána Ienobua a já se postarám, abyste dostali milost,“ dodal Sano.

Věděl však, že po nich žádá příliš. Byli svému pánovi povinováni naprostou věrností. Takové bylo *bušidó*, cesta válečníka, samurajský kodex cti. A přestože šógun byl pánem všech Japonců, svazek těchto čtyř s Ienobuem byl těsnější, protože byli jeho osobními dvořany. Tváře jim potemněly hněvem, když pochopili, že Sano po nich chce, aby volili mezi vlastní záhubou a zradou svého pána, největším možným hříchem.

„Nepodrobíme se vydírání,“ procedil Manabe skrze zat’até zuby. „Nepomůžeme vám zničit našeho pána.“ Zbylí tři muži přikývli.

Sano je tedy bude muset buď zlomit, nebo spoléhat na pomoc nebes. „Dobře. Buďte správnými samuraji, ale neočekávejte, že vás pán Ienobu bude chránit, až vyjde najevo, že jste měli prsty v Jošisatově vraždě.“

„Raději svalí veškerou vinu na vás, než by přiznal, že jste jednali na základě jeho příkazů, a nechal se odsoudit na smrt s vámi,“ sdělil jim detektiv Marume.

I tohle bylo *bušidó*: loajalita byla jen jednostranná. Čtyři muži zírali na Sana a Marumeho, obličjeje zrůzněné emocemi. Sano vycítil v jejich výrazech strach, zmatek... a ještě cosi zvláštního. Vítr zesílil. Plameny luceren syčely, jak na ně dopadaly sněhové vločky. V okamžiku, kdy si Sano uvědomil, co bude následovat, ti čtyři vytasili meče a zaútočili.

Sano a Marume sotva měli čas tasit vlastní zbraně, a už byli u nich. Koně na sebe naráželi, ržáli a uskakovali. Sano sekl mečem, ale zasáhl jen padající sněhové vločky. Lucerny na zádech všech mužů se bláznivě kymácely. V jejich občasných záblescích se míhali jeho protivníci – červený náprsní krunýř zdobený reliéfy, paže v drátěné košili, Onův zkřivený obličej.

Jinak tu vládla tma. Sano byl vinou svého špatného nočního vidění v nevýhodě. Jeho protivníci se vynořovali ze tmy. Něčí čepel zasáhla jeho přilbu a zařinčení kovu mu otrásl lebkou.

VĚJÍŘ S KOSATCI

Uskočil a zuřivě se oháněl mečem. Byla to jeho první bitva po více než čtyřech letech. Každé ráno sice cvičil bojová umění, ale skutečný boj byl jiný, chaotický, nesvázaný pravidly. A přestože už dokázal zvítězit i proti obrovské početní převaze, dnes už byl přece jen starší. Možná by dokázal porazit Manabeho, ale pro tři mladší samuraje, kteří měli ostřejší zrak, rychlejší reflexy a větší výdrž, nebyl rovnocenným soupeřem.

Marume vykřikl. Světla se zakomíhala. V jejich záblesku se nakrátko objevil Marume pokrytý krví a padající s roztaženými pažemi. Sano byl zděšen. Nejen proto, že Marume byl dnes večer jeho jediný spojenec a patřil k několika málo dvořanům, kteří mu ještě zbyli, ale po celých dvacet let mu byl i přítelem. Nehledě na vlastní bezpečí Sano seskočil z koně. Klopýtal mezi bušícími kopyty a míhajícími se meči, které se ho snažily zasáhnout, v zoufalé snaze zachránit Marumeho.

Marume se zvedl ze země. „Jsem v pořádku! Sekli jen mého koně,“ křičel.

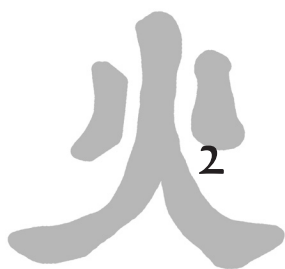
I jejich soupeři seskočili ze sedel. Kuzawa popadl Sana zezadu. Sano se divoce zmítal, ale z mladíkova sevření se vyprostit nedokázal. Secubara a Ono zápasili na zemi s Marumem.

Kuzawa svázal Sanova zápěstí tak pevně, až se mu provaz zařezával do masa. Sano vrhl zlostný pohled na Manabeho.

„Dva proti čtyřem. Opravdu jste tak hloupí?“ vysmíval se mu Manabe. Pak oznámil svým mužům: „Vezmem je k pánu Ienobuovi. On už si s nimi poradí.“

Vystrkali Sana i Marumeho na Sanova koně, omotali je provazem, aby nemohli utéct, a zabavili jim meče, které upustili na zem.

„Myslíte si, že něco víte, ale přitom nevíte nic,“ utrousil Manabe se soucitným pohledem na Sana. „Budete si přát, abyste se byl raději staral o sebe.“



Sano, potupně eskortovaný Ienobuovými muži, dorazil zpátky do Eda asi tři hodiny před půlnocí. Byl rád, že je tak hrozné počasí, protože tak alespoň nikdo neviděl, jak jsou s Marumem přivázaní na jeho koni jako dopadení zločinci, a neházel po nich kamením.

V Edu, domově milionu občanů, se ještě stále projevovaly důsledky sopečné erupce hory Fudži, ke které došlo přede dvěma roky. Z nebe tenkrát celou noc padal písek a oblázky a ráno bylo ve městě po kotníky popela. Domy, nově postavené po velkém zemětřesení před pěti lety, byly ušpiněné popelem, který vítr z hor nepřestával přinášet. Popel obarvil došeda i mokrý sníh v ulicích a na střešních taškách.

Hrad se tyčil na kopci nad městem a jeho budovy se v kaskádovitých kruzích zvedaly až na vrchol. Z oken krytých chodeb na opěrných zdech okolo každého okruhu zářila světla. Sněhové vločky jiskřily ve světle a kroužily kolem strážních věží. Hrad vyhlížel jako mlhavé kruhy zlatých hvězd mezi vrstvami tmy.

Sano zde kdysi bydlel, ale od té doby, co mu byl pobyt ve zdech edského hradu soudem zakázán, dovnitř nevstoupil.

VĚJÍŘ S KOSATCI

Když se dostali k vodnímu příkopu, Manabeho muži Sana a Marumeho rozvázali. Marumemu dovolili jet domů, zatímco Sana vedli k bráně. Sano přemýšlel o dvaceti letech strávených v této pevnosti, někdy obtížných, ale převážně dobrých. Sem si přivedl Reiko jako svoji mladou nevěstu a tady se také do sebe zamilovali. Narodily se tu obě jejich děti. Zde povýšil ze šógunova hlavního vyšetřovatele až na komořího, druhého nejmocnějšího muže Japonska.

Tohle se ale návratu domů nepodobalo. Spíš to připomínalo vstup do nepřátelského tábora. Hezké časy byly pryč a život jeho rodiny v troskách.

Strážníci otevřeli bránu. Manabe vedl Sana průchody mezi kamennými zdmi k rezidenci šógunova nástupce v západní pevnosti, v nejvyšším kruhu budov hned pod palácem na vrcholu. Zdi pod zakřivenými taškovými střechami byly nabílené vápnem a křídla domu chodbami propojená s hlavní budovou. Z rampouchů na okolních borovicích kapala voda na trávu se sněhovou glazurou. V kamenných lucernách podél štěrkové cestičky hořely plameny. Právě tady před čtyřmi lety zahynul Jošisato při požáru, přičemž původní rezidence lehla popelem. Teď už tu stála nová a jejím obyvatelem byl pán Ienobu.

Tři Manabeho nohsledi hlídali Sana na nádvoří, zatímco Manabe šel uvědomit pána Ienobua. Po chvíli odvedl svého zajatce do přijímací síně, dlouhé místnosti se stěnou z latěk a papíru po jedné straně a posuvnými dveřmi vedoucími ven na druhé. Na stupínku s kovovými, zlatem vykládanými lucernami a polštáři ze saténového brokátu seděli před nástěnnou malbou s jasně červenými a oranžovými pivoňkami na zlatém pozadí dva muži.

„Takže jste zase tady, Sano-*sane*,“ promluvil pán Ienobu. „Neuposlechl jste mých příkazů a byl jste přistižen.“ Se svojí zakrslou postavou, vyčnívajícimi lokty a hrbem na zádech, oděný v zeleno-zlatém kimonu splýval s nástěnnou malbou za sebou jako cvrček mezi květinami. Vypadal mnohem starší než na svých osmačtyřicet. Nad ustupující dolní čelistí mu vyčnívaly horní zuby. Jeho tělesné vady byly dědičné. „Kdy už si konečně

vezmete ponaučení? Nebo vám to už ve vašem věku dochází pomalu?“ Jeho přísný, chraptivý hlas z něho vycházel jako cvrkání. Za ty dva roky, co ho Sano neviděl, přibral na váze, jako by ztloustl přecpáním mocí. Možná vypadá spíš jako tučná larva, pomyslel si Sano.

Manabe jej stlačil na kolena. Ohříváče na dřevěné uhlí pod podlahou s tatami propouštěly železnou mříží horko, ale na kost prochladlého Sana to nezahřálo. Rozzlobený marností svého tvrdohlavého úsilí i tím, že se mu Ienobu vysmívá a trestá ho, odsekl: „Kdy už konečně přestanete zapírat, že nesete odpovědnost za Jošisatovu smrt? Opravdu si myslíte, že vám to bude procházet donekonečna?“

Ienobu se netrpělivě zašklebil. „Já s tím nemám nic společného. Dům podpálila ta ženská. Korika.“

„V příznání před smrtí však vypověděla, že jste ji navedl vy,“ opáčil Sano.

Druhý muž na stupínku, jímž nebyl nikdo jiný než komoří Janagisawa, se do toho vložil příjemným tónem: „A kdopak to její doznání před smrtí slyšel?“

„Moje žena,“ odpověděl Sano. Z Janagisawových slov v něm vzkypěl vztek.

Byli už dvacet let nepřátelé. Od začátku viděl Janagisawa v Sanovi soupeře v boji o politickou moc a začal ho k smrti nenávidět. Sanovo nepřátelství naopak pramenilo z Janagisawových neustálých útoků na něj i na jeho rodinu. Jejich dlouhá nevraživost se vystupňovala, když Janagisawu napadlo vydávat svého syna za šógunova. Byl to podvod, který Sano nemohl nechat mlčky projít, přestože šógun Jošisata, to kukaččí mládě, přijal za své. Janagisawova moc, vpravdě vláda na Japonskem, kterou by Jošisatovým následnictvím získal, by znamenala Sanovu zkázu, ale byl to i hrdelní zločin proti šógunovi, pánu, jemuž byl Sano povinen sloužit. *Bušidó* vyžadovalo, aby zjednal nápravu, a to nezávisle na tom, že je Jošisata mrtev. A nyní Janagisawa spáchal další nečestný čin navíc, když se spřáhl s Ienobuem, mužem odpovědným jak za Jošisatovu vraždu, tak za smrt šógunovy dcery.

Sano nedokázal pochopit, co ho k tomu vedlo.

VĚJÍŘ S KOSATCI

„Ach tak, vaše žena.“ Janagisawův pohled hlásal přesvědčení, že manželka svého muže samozřejmě ochotně podpoří jakoukoli lži.

Sano si zkoumavě prohlížel Janagisawu, kterého už čtyři roky nespatriil. Komoří byl ve svých jednapadesáti letech příkladem toho, jak hezký může muž být, i když zestárne. Hedvábný oděv v šarlatových a bronzových odstínech dodával barvu jeho pokožce, dosud pevné nad silnými, pěkně modelovanými kostmi. Stříbrná vlákna v jeho lesklých černých vlasech jen podtrhovala jeho mužnou krásu. Ale oči, které se kdysi leskly jako stvořené z tekuté temnoty, byly nyní suché a horké jako kameny rozžhavené v ohni. Když ho Sano vedle pána Ienobua uviděl, zmocnil se ho podivný pocit, jako by se Ienobuovi dařilo vysávat morek z Janagisawových kostí.

„Proč jste tak rychle uvěřil v jeho nevinu?“ otázal se ho Sano a namířil prstem na Ienobua. „K Jošisatově vraždě měl ten nejlepší motiv. Odstranil tím překážku na cestě k tomu, aby se mohl stát příštím šogunem.“

„To už jste se mi pokusil namluvit před více než čtyřmi lety,“ odvětil Janagisawa unaveně. „Od té doby to vykládáte každému, kdo je ochotný naslouchat.“

„Smím vám znovu připomenout, že neexistuje jediný důkaz, že by se na žhářství kromě Koriky podílel ještě někdo jiný?“ ozval se pán Ienobu.

„Jak se asi mohla dostat k rezidenci následníka, založit požár a odejít, aniž by byla přistižena?“ chtěl vědět Sano. „Rezidence byla důkladně hlídána. Navíc je zde nový důkaz, že jí někdo pomáhal.“ Vylíčil, co ví o Manabem a zbylých třech mužích. „Myslím, že to oni zabili Jošisatovy strážce. Proto Koriku nechytili.“

„Moji muži mají alibi,“ prohlásil Ienobu.

„Vaši muži si poskytují alibi navzájem. Tím neprokáží, že nebyli v rezidenci následníka, aby zavraždili Jošisata.“

„Nic ale nedokazuje ani to, že tam byli,“ kontroval Ienobu.

„Opakuji, že Manabe a jeho muži zabili Jošisata i jeho strážce, a požár pak skutečnou příčinu jejich smrti zamaskoval.“

Janagisawa smutně zavrtěl hlavou „S divokými příběhy už

jste přicházel v minulosti, ale to, co tvrdíte teď, jen potvrzuje, že jste zešilel.“

„Já? To vy jste přece chtěl, aby se Jošisato stal šógunem. A jeho smrtí jste ztratil šanci na vládu nad Japonskem. Pán Ienobu byl Jošisatův sok a váš nepřítel, ale spojil jste se s ním snad ještě dřív, než Jošisatův popel stačil vychladnout.“ Sano nechápavě vrtěl hlavou. „Proč?“

Vyprahlý žár v Janagisawových očích zaplápolal, jako kdyby pod jeho klidnou fasádou doutnal hněv. „Co bylo, je pryč. Měl jste to zkusit sám. Usnadnilo by vám to život.“

„Jak jste mohl? Víím, že vám na Jošisatovi záleželo. Viděl jsem, co to s vámi udělalo, když jste spatřil jeho sežehnuté tělo.“ Janagisawa se zašklebil, jak ho rozlítilo, že se Sano zmiňuje o takové nicotnosti, jako že truchlil nad smrtí svého syna. Pán Ienobu je spokojeně pozoroval. „Nebylo to jen proto, že jste ztratil svého politického pěšce. Vy jste ho miloval.“ Sano, který sám byl otcem, poznal otcovskou lásku, když ji viděl. A s Janagisawou už soupeřil tak dlouho, že jejich schopnost číst v tom druhém byla bezmála mystická. „Jošisatova smrt vás pořádně zdrtila. Jak jste ho mohl zradit paktováním s jeho nepřítelem?“

„Ano, byli jsme s pánem Ienobuem nepřátelé,“ přiznal Janagisawa, „ale rozhodli jsme se, že pro nás oba bude nejlepší spojení.“

„Chcete říct, že jste se rozhodl připránínout svoji káru k šógunovu novému nástupci.“

„Kdybyste s pánem Ienobuem spolupracoval, místo abyste šel hlavou proti kamenné zdi,“ oznámil mu Janagisawa, „byl byste na tom líp. A právě tak i vaše rodina.“

Rodina byla také tím jediným důvodem, proč Sano litoval, že se staví proti Ienobuovi. Dost kvůli tomu trpěla.

„Opravdu byste měl přijmout nabídku, kterou jsem vám učinil,“ vmísil se pán Ienobu.

Už několikrát nabídl Sanovi slušné postavení výměnou za ukončení snahy usvědčit ho z Jošisatovy vraždy, a vyřadit jej tak z linie nástupnictví. Sano však pokaždé bez váhání odmítl. S Reiko se ovšem kvůli tomu hádali.

VĚJÍŘ S KOSATCI

Rozezleně na Janagisawu vyjel: „Cožpak vy nechcete pomstít Jošisatovu smrt? Proč mi odmítáte pomoci pohnat jeho vraha před soud? Nedlužíte to jen Jošisatovi, ale i šógunovi. Takto se přece samuraj nechová!“

„Falešnými obviněními proti pánu Ienobuovi mě na svou stranu nedostanete.“ Nepřátelství v Janagisawových očích mluvilo o dvou desetiletích zlé krve mezi nimi. Možná že právě pro to dlouhé nepřátelství Janagisawa věřil v Ienobuovu nevinu, a nikoli Sanovým slovům, ale Sano vycítil, že s ním je něco v nepořádku.

„Co je to s vámi?“ zeptal se udiveně, ale upřímně.

Pán Ienobu zvedl ruku. „Sano-*sane*, nevyužil jste poslední příležitosti k tomu, abyste s tím svým směšným vyšetřováním přestal. Jednou provždy vám to zakazuji.“

„Jak toho chcete docílit?“ Sano se opovržlivě zasmál. „Vyžene mě? Zbavíte mě i funkce obyčejného strážníka? Kdybyste mohl, tak už byste to dávno udělal. To, že jsem stále ještě zde, ovšem znamená, že šógun pro mě buďto má jistou slabost, nebo si není jistý, zda o vás náhodou neříkám pravdu. Můžete mě zdegradovat třeba na uklízeče latrín, ale já přesto dokážu, že jste se provinil vraždou a zradou.“

Pán Ienobu se zakřenil, rty se mu stáhly dozadu a obnažily vyčnívající zuby. „Věci se změnily. Byl jsem jmenován šógunovým zástupcem. Dokud se Jeho Excelence nezotaví ze spalniček, mám moc učinit, cokoli budu chtít.“

Sano byl příliš ohromen, aby dokázal skrýt své zděšení. „Jmenován kým?“

Janagisawa se usmál, a připojil se tak k Ienobuově triumfu. „Radou starších.“ Čtyři staří muži rady představovali vládnoucí orgán Japonska, byli šógunovými hlavními poradci. „Rozhodli, že se mám dočasně ujmout vlády.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Dnes.“

Čím hůř se Sano cítil, tím déle mu trvalo, než tuto zprávu vstřebal. Nevědomky se dopustil hrozné chyby tím, že šel po Manabem a jeho nohsledech, když bylo tolik v sázce. Hluboko

v břiše jako by se mu otevřela děsivá ledová jáma. Déle než čtyři roky na sebe přivolával neštěstí a teď tedy dopadlo na jeho hlavu.

Pán Ienobu už otevíral ústa, aby pronesl slova, která ze Sana učiní *rónina* – samuraje bez pána – a připraví jej o živobytí i místo ve společnosti. Skončí na ulici, jeho rodina bude hladovět a Sano navždy pozbude šance pohnat pána Ienobua před spravedlnost. Janagisawa se podivně uculoval. V tom úsměvu se radost mísila s bolestí. Než ale mohl Ienobu promluvit a Sano protestovat, vřítíl se do místnosti Manabe.

„Odpusťte, můj pane. V paláci se stalo něco hrozného. Pobodali šóguna!“